

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени. Одобренъ и препорѣчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪЗОВЪ, РАДКА СТАНИМИРОВА и ВАСИЛЪ СТОИЦЕВЪ

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Владая, 45 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ГОДИНА ШЕСТА

БРОЙ 9
МАЙ 1942

СВЕТИТЪ БРАТЯ

Въ своя стремежъ тѣ не казали стига, стремежъ родолюбенъ — несмѣтно великъ, дорде не видѣли свещенната книга на нашия звученъ и кръшенъ езикъ.

И тѣхното слово на трудъ и просвѣта — крепено съсь вѣра и мощенъ похватъ, земята ни цѣла, срѣдъ тритѣ морета, превърнали въ школа за околний свѣтъ!

И днесъ тѣсъ морета на бури, стихии, държащи въ прегръдки намъ родниятъ кѣтъ, съсь свойтѣ пѣнливи хоругви — литии, на Кирилъ съ Методий празнуватъ деньтъ!

И бурниятъ напѣвъ и клоката воденъ, ще сливатъ се вѣчно съсь химна народенъ да славятъ безспирно тозъ подвигъ великъ на двамата братя и нашия езикъ!

Чичо Стоянь

КНИГАТА

Азъ бѣхъ едно дърво забравено въ планината. Цѣлъ вѣкъ прекарахъ въ единъ тъменъ долъ. Моитѣ корени слизаха дълбоко въ земята и смучаха вода отъ една подземна рѣка. Не потрѣбвахъ на човѣка.

Една сутринъ ме пробуди острието на тежка брадва. Две корави ржце я дигаха и я забиваха въ моето стѣбло. Живота ми се свърши, помислихъ си тогава азъ, но се излъгахъ.

Когато се гѣтнахъ на земята, нѣколко чифта здрави ржце ме качиха на една кола. Превозиаха ме въ града. Стовариха ме въ книжната фабрика. Натрупаха се около мене стотина работници съ изгорѣли лица. Единъ електрически трионъ запѣ по мене. Нарѣза ме на парчета. Грабнаха ме работницитѣ. Пренесоха ме вжтре при машинитѣ.

Следъ нѣколко дни азъ бѣхъ вече една тънка бѣла корица, навита на масуръ. Единъ желѣзенъ ножъ ме нарѣза на парчета. А една ржка ме събра, начете сто листа и ги превърза. Друга ржка ме предаде на книжаря.

Отъ тамъ ме взеха. Сложиа върху масата на единъ слабъ, пожълтѣлъ човѣкъ, еъ кротки и добри очи. Той взе единъ листъ и почна да ниже върху моето бѣло поле едри сини букви. Той не спѣше по цѣла ноцъ. Все

пишеше. Дигне ли да си отдѣхне, очитѣ му свѣтваха дълбоки и весели. На устата му изгрѣваше усмивка. А сърдцето му тупаше отвжтре като затворена птичка.

Веднѣжъ влѣзе при човѣка едно русокосо момче. Свали си шапката и му цѣлуна ржка. Човѣка го погали. Поднесе му столче и то седна.

— Купихъ си твоята книга, заговори момчето, прочетохъ я на единъ дѣхъ! Толкова хубава книга не съмъ чель никогавъ живота си!

— Сега пиша още по-хубава! — отвърна човѣка.

— А кои хора ставатъ писатели?

— Само онѣзи, които обичатъ хората, птичкитѣ, животнитѣ, земята! Тѣхнитѣ сърдца сѣ голѣми и пълни съ обичь!

Като завърши последния листъ, човѣка се дигна, обра потѣта отъ челото си, взе ме съ разтрепани ржце и ме занесе въ една голѣма печатница.

Така азъ се родихъ. Отъ моитѣ пожълтѣли страници се учатъ милиони хора по земята. Азъ лежа върху маситѣ на царетѣ. Менъ носятъ въ пазвата си безчетъ бедни хора. Азъ съмъ събрала всички мждрости презъ вѣковетѣ. Въ моитѣ корици е затворено най-голѣмото богатство на свѣта.

Григоръ Угаровъ

МЕСЕЦЪ МАЙ

Най-подиръ настана край на студа и дѣждоветѣ. Ето ясенъ месецъ май надъ земята ни засвѣти.

Съ тънки слънчеви лѣчи той зачука по стѣклата и започна да гълчи: — Още ли сте вий въ леглата?

Малко ли ви бѣше сънь въ дългитѣ студени нощи? Всичко живо е навънъ, само вие спите още.

Скочиха децата въ мигъ и на двора изтърчаха. Срещнаха ги съ „чикъ-чирикъ“ ластовичкитѣ отъ стрѣхата.

Е. Багряна

Човѣкъ, който не чете, не познава свѣта и хората.

Книга на зло не учи.

Книгитѣ сѣ като втори очи на човѣка.

Домашнитѣ библиотеки сѣ най-хубавото украшение за една кжца.

Най-вѣрния приятель, най-добрия съветникъ, най-чистата радостъ, най-приятното развлѣчение — това сѣ книгитѣ.

Българскиятъ езикъ и българската книга запазиахъ народа ни отъ загинване.

Всѣко дете трѣбва да чете преди всичко книгитѣ на българскитѣ писатели.

Дамянъ Калфовъ

Както се учеше добре, да бѣше така миренъ и въ класъ — нѣмаше да има втори ученикъ въ прогимназията като Милча. Но кой знае. Като че нѣкой вжтрешенъ гласъ постоянно му викаше: „Хайде, Милчо, препни това дете и го катурни“, „Гроби камъкъ и чуки по главата това коте“, „Хайде, бодни Крумча по шията“...

Докато бѣше въ отдѣленията, какво ли не бѣ правилъ учителтъ му, за да го отучи отъ тия лоши навици. И мъррѣше го, и правъ да стои го изваждаше предъ всички и да преписва цѣли страници му даваше и какви ли не още на-

„СЛАВЕЙЧЕ“ ВЪ НОВИТЪ ЗЕМИ

Читатели на „Славейче“ отъ гр. Щипъ. — Славейче“ създава радостъ и сѣ просвѣта изъ цѣлата ни родна страна.

ПРОЛЪТЪ НАДЪ РОДНИЯ КРАЙ

Тѣй млада и зелена е тревата, небето синьо весело сний, когато въ нашата Родина свята е месецъ май.

Дърветата сѣ вече прецѣвтъгли, но рожбитѣ имъ млади тѣй сега проблѣсватъ, че приличатъ на кристали срѣдъ клонитѣ и свежитѣ листа.

А утринъ тѣй е хладно и прохладно,

и бѣли леки облаци пълзятъ, леса отъ много птици е нападенатъ, които чудно пѣятъ и звѣнятъ. Погледнешъ ли въ полето, тамъ отдавна животъ и трудъ ще видишъ, че кипи; бѣлѣятъ двата вола и възправенъ следъ тѣхъ селякътъ съ бодъръ ходъ върви.

Н. Фурнаджиевъ

съ тебеширче нѣкакво човѣче на гърба на единъ свой другаръ.

Следъ това, всѣки день презъ време на часъ, той се закачаше ту съ тоя, ту съ она. Изваждаше отъ джебоветѣ си разни търкалка и ги търкулъваше по пода. Забиваше въ чина нѣкакви стоманени телчета и ги правѣше да бръмчатъ точно тогава, когато ученицитѣ най-много се смѣлчаваха, за да чуятъ по-добре новия си урокъ отъ учителя.

Всички учители се чудѣха вече какво да правятъ Милча, за да стане и той едно мирно и послушно дете, като другитѣ деца. Въ петъ седмици Милчо бѣше премѣстенъ на петъ различни чина. Поставиха го най-сетне и на първия редъ, макаръ да стърчеше две педи надъ децата отъ първия редъ. Но и това не му помогна. Милчо все издебваше да направи нѣщо, да подхвърли нѣщо, за да размѣе класа.

Единъ день, на урокъ по география, той пакъ се опита да надхитри учителя. Току бъркаше по джебоветѣ си, когато учителтъ заставаха

казания му налагаше. Но всички тия наказания малко помогнаха на Милча. Ей така, не се уплаши, не се стресна. Какъвто си бѣше въ отдѣленията, такъвъ постѣпи и въ първи класъ.

Тука, въ класа, той продължаваше своитѣ лудории.

Още въ началото на учебната година учителтъ забелязаха съ кои деца ще има повече да се разправятъ. Милчо бѣше едно отъ първитѣ измежду тия деца. Даже още преди почването на уроцитѣ, още на водосвета, когато свещеникътъ рѣсѣше всички съ освѣтената вода, тогава още Милчо бѣше нарисувалъ